

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. október 2-án.

Kezdő ének: 23. zsoltár 1. verse

Főének: 299. dicséret mind az 5 verse

Prédikáció előtti ének: 23. zsoltár 3. verse

Textus: János 1. levele 4. rész 4-5. verse: „Ti Istentől valók vagytok, gyermekeim, és legyőztétek őket, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van. Ők a világból valók, ezért a világ szerint beszélnek, és a világ rájuk hallgat.”

Kedves Testvéreim!

Sokszor érezzük mi keresztyének személyes kudarcnak azt, hogy nincsenek tele a templomok, imaházak, hogy nem növekedik létszámban a gyülekezetünk. Alapvetően igazunk is van, amikor azt érezzük, hogy nem tettünk meg mindent, amit lehetett volna. Igazunk van akkor is, amikor arra gondolunk, hogy ha meg is tettük azt, amit a legjobbnak gondoltunk, akkor meg valami aprósággal teljesen elrontottuk. Valakinek nem olyan mondatot vetettünk oda, mint kellett volna, valakivel nem voltunk olyan kedvesek, mint az lehetséges lett volna. Vannak a gyülekezet növekedésének olyan akadályai, amik rajtunk múlnak, ami igenis a mi hibánk.

János apostol azonban szeretné két irányba is bővíteni a látókörünket. Az egyik irány az, hogy meglássuk mi az oka még a kudarcainknak, a másik pedig az, hogy észrevegyük miként lehetséges az, hogy ne mindig csak a rossz oldalt lássuk. Az apostol ugyanis nagyon egyértelműen választja két oldalra a minket körülvevő létet. Ott van a világ és ott van az a kör, ahol Jézus van és uralkodik. Krisztus Urunk is mondta többször, hogy mi nem a világból valók vagyunk, de mégis ebben a világban kell élnünk és szolgálunk. Mintha valami olyanról beszélne, hogy földönkívüliként érkezünk bele ebbe a földi világba, kicsit idegenek vagyunk mások számára és mi is idegennek érezzük magunkat.

János apostol rögzíti, hogy a világ azokra hallgat, akik a világból valók és a világ szerint beszélnek. A mai napon nem szeretném még csak az árnyékát sem sejtetni annak, hogy politikai kérdésekkel foglalkozunk. Csak annyit szeretnék felvillantani, hogy mit is jelent a világ szerint beszélni. Azt jelenti, hogy nem azt mondjuk el, ami az igazság. Beszélünk minden másról, arról is, aminek semmi köze a témához, de hogy esetleg megemlítsük azt is, ami a lényeg, az már nem fontos.

Milyen sokszor érezhettük becsapva magunkat. Ha csak pár évtizedet visszahaladunk a történelmünkben, akkor azt látjuk, hogy megígérték a népi demokrácia tökéletes kialakulását, amiben minden ember meg fogja találni a maga boldogulását. Ehhez pedig kisebb-nagyobb áldozatokat kértek az emberektől. Mondjanak le a földjeikről, adjanak mindent az állam tulajdonába, szolgáltatásuk be a terményeiket, hiszen csak így lehet igazán előrejutni mindenkinek, így nem lesznek kizsákmányolók, akik csak uralkodnak a többiekén. A végeredményt is ismerjük. Semmi más nem történt, mint hogy a vezető, az értelmiségi réteget lecserélték és egy kizsákmányoló réteget ültettek a nép nyakába. Aki pedig valami miatt nem akart a rendszerbe beleigazodni, azt bebörtönözték, munkatáborba vitték, kivégezték. Világ szerint beszéltek, vagyis egészen egyszerűen hazudtak.

Sokszor borzadok el azon, hogy mennyire természetesen fogadunk el mindent, amit a világban hallunk és mennyire nehezen fogadjuk el azt, amit Isten mond. Szinte kétségek nélkül veszünk át véleményt politikusoktól, közéleti szereplőktől, a saját vérmérsékletünknek megfelelően, de arra már nem vesszük a fáradságot, hogy Jézus szerint gondoljuk végig a hallottakat. Ilyenkor pedig mindent felül kell írnia a Megváltó szavainak.

Van tehát a világ, abban bizony hazudnak az emberek, a tömeg pedig szereti a hazugságot. Szeretik, ha nem kell szembesülni az igazsággal. Ha nem kell azzal magunkat szembesíteni, hogy tönkretettük a világunkat, mert kizsákmányoltuk a földet. Nem kell végiggondolni, hogy mennyi mindent elrontottam a személyes életemben, amikor emberek érzését kihasználtam, amikor helyzeti előnnyel visszaéltem, amikor nem érdekelt senki, csak saját magam. Ilyenkor jó hallani mást, mint ami az igazság.

Szívesen halljuk, sőt néha magunk is kimondjuk: egyetlen fontos dolog van, hogy kiteljesítsd az életed. Ez pedig, bármennyire tetszetős, bármennyire is lehet keresztyén mázzal leönteni, mégis hazugság. A világ szerint való beszéd ugyanis tetszetős, de nem igaz. Részleteiben felmutat valamit, ami igaznak látszik, de valójában mégsem az. Mi, Krisztus követő emberekként is azt valljuk, hogy elő kell hoznunk mindazt, amit Isten ránk bízott. Ezzel azonban nem magunkat valósítjuk meg, hanem a Mindenható ajándékait hozzuk elő.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2016. október 2-án.

Erre kérdezik meg sokan, hogy mit problémázok ezen, hát nem ugyanaz a végeredmény? Már hogy lenne ugyanaz? Célba érkezni egy versenyen úgyis lehet, hogy teljes erőbedobással megteszem, amit tudok, vagyis előhozom Istentől kapott ajándékaimat, és nem azt tartom elsődlegesnek, hogy hányadikként érek célba. A másik esetben pedig, amikor saját magamat tartom az igazodási pontnak, vagyis, hogy én magam teljeselek ki, akkor azt is nézni fogom, hogy hányadikként érkezem. Ha kell, akkor elgáncsolom a másikat, ha meg túl messze került, akkor egy puskát kerítek, hogy lelőjem. Keménynek tűnik a hasonlat? Nem az. Aki magát valósítja meg, ahogyan a világ mondja, az nem törődik a másikkal. Aki pedig Istentől jövő kincseit kamatoztatja, az a másinak is segíteni fog, hogy ugyanezt megtehesse.

Nyugodtan mondhatjuk, hogy azért nem sikerül elérnünk a világhoz, mert nem a világ szerint beszélünk. Csakhogy ez messze nem ilyen egyszerű. János apostol azt is elmondja, hogy Aki bennünk van, vagyis Jézus Krisztus, Ő legyőzi a világot. Mi ugyanis nem saját erőnkől szólunk, hanem Istentől szólunk és vele együtt haladunk az úton.

Így hallottuk: Ti Istentől valók vagytok. A kérdésem az, hogy ezzel ugyan mit kezdünk? Mitől leszek én Istentől való? Attól, ahogyan az érzéseimet uralom és irányítom. Kicsit szándékosan sarkítom ki azt, amit a felolvasott igeszakasz üzen. Aki Istentől van, csak az képes arra, hogy érzelmi meghatározottságát legyőzze. Miként lehet ezt megtenni? Úgy, hogy az érzelmeim nem fogják meghatározni sem a tetteimet, sem a szavaimat, sem a mások irányába megvalósuló gondolataimat.

Hajlamosak vagyunk arra, hogy kimondjuk, minden további nélkül tudunk figyelni arra, hogy tetteiben ne jelenjenek meg az érzéseink. Ez azonban megint csak nem ilyen egyszerű. Az elmúlt hetekben többször is hallottam részleteket az ifjú Széchenyi István naplójából. Ebben leírt egy történetet, hogy egy főnemesi családban élő fiú, akit az apja többször bosszantott, egyszer elővette a puskát, majd meglőtte az apját, végül odamenve közvetlen közletről a lövést megismételte. Aztán ehhez kapcsolódóan írta le az ifjú gróf, hogy amikor egyszer valami felbosszantotta, akkor fogta a puskáját és lelőtte a saját kedvenc vadászkutyáját, Rendemet. Lehet azt mondani, hogy mi azért ennyire nem vagyunk hevesek, hogy az érzéseinkből tettek is fakadjanak, de azt hiszem, hogy érzékeljük mit jelent az, ha valaki Istentől való és tud Jézus segítségével az érzésein uralkodni.

Aki viszont Istentől van, azzal még csak az sem fordulhat elő, hogy bántó dolgot mond. Velem is többször előfordult már, hogy nem akartam bántani, mégis mély fájdalmat okoztam azzal, ami a számon kijött. Lehet, hogy csak viccelni akartam, lehet, hogy csak gondolkodás nélkül vettem oda valamit a másinak, de az is lehet, hogy feszültségemet, amiről a másik nem is tehetett, azt öntöttem szavakba. Aki Istentől van, az legyőzi a saját érzéseit, nehogy az tettekben, vagy szavakban megjelenjen.

Hogyan mondta ezt az Úristen Káinnak, amikor elhatározta, hogy megöli a testvérét Ábelt? Káin nagy haragra gerjedt, és lehorgasztotta a fejét. „Ekkor azt kérdezte Káintól az Úr: Miért gerjedtél haragra, és miért horgasztod le a fejed? Hiszen ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta!” Sajnos ismerjük a történet végét. Káin nem tudott uralkodni a saját érzésein, megölte a testvérét, vagyis nem Istentől való volt.

Ha egy kicsit végigpörgetjük azt, hogy mi miként is szoktunk cselekedni, beszélni, másokat tájékoztatni, akkor azt látjuk, hogy ez nem felel meg annak, amit itt ez a levél elmond. Aki Istentől van, az nem beszélhet, nem cselekedhet, és nem gondolkodhat úgy, hogy közben másoknak a legkisebb részben is kárára van.

Így aztán a végére már csak egyetlen kérdésünk maradt. Hogyan lehet a mi életünk Istentől való? Úgy, hogy az életünknek lesz egy egészen új kezdete. Nem csak azt fogjuk számon tartani, hogy mikor születtünk, hanem azt is, hogy mikor születtünk újjá. Tudni fogjuk, hogy mi volt az a pillanat, amikor Isten Lelke megérintett minket, hogy ne úgy éljünk, ne úgy gondolkodjunk, mint a többiek, hanem úgy, ahogyan Jézus tanítja nekünk. Ezt az ajándékot kérjük mi is a Megváltótól: „Siess belénk új szíveket adni, Szentlelkeddel lelkünk megújítani, tiszta hittel megajándékozni: add örökké szent színedet látni” (221. dicséret 6. vsz.)

Ámen!

Záró ének: 479. dicséret mind a 4 verse